

Китоби Юъил ва Калисои Лодукиёи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Рақами Сездеҳ

Jeff Pippenger

2025-12-18

Рақами Сездеҳ

Мо айна ҳол рамзи нубуввати соли 1863-ро баррасӣ мекунем. Таваҷҷуҳи худро ба Қодеш Китоби Муқаддас равона сохтаем, ҳамчун рамзе бар исёни Исроили қадим бар зидди «оромӣ», ки марги онҳоро дар тӯли даврае ба вучуд овард, ки дар Қодеш ба авҷи худ расид; ва ба ин васила рад шудани «роҳҳои қадим»-и Ирмиёро дар соли 1863 нишон медиҳад, вақте ки «ҳафт замон»-и Ибодат 26 рад карда шуд.

Ҳангоми пайгирӣ кардани нуре, ки бо Қодеш ва соли 1863 алоқаманд аст, мо даҳ имтиҳонро муайян карда истодаем, ки то ба Қодеш расиданд. Мо се имтиҳони аввалро ҳамчун имтиҳони манна муайян кардаем. Он се қадамро метавон ҳамчун мӯъҷизаҳо ё имтиҳонҳо ифода кард, ва оромии шанбе, ки аввалини он даҳ имтиҳон аст, ба имтиҳони даҳум мувофиқат мекунад, ки Павлус онро дар Ибриён бо чунин равшанӣ ҳамчун «оромӣ» муайян мекунад. Он даҳ имтиҳон дорои оромии алфа ва оромии омега мебошанд.

Фарқе надорад, ки як донишҷӯи нубувват меҳодад «оромиро», ки ибриён дар Қодеш рад карданд, чӣ гуна таъриф намояд, зеро аз лиҳози нубувватӣ ҳар як «оромӣ» (сатр бар сатр) ба «оромӣ ва таровате» ишора мекунад, ки борони охир аст. Қодеш рамзи барҷастаи рад кардани паёми борони охир, ҳамчунин таҷрибаи борони охир мебошад, зеро мӯҳрғузориё, ки бар саду чилу чаҳор ҳазор дар Қодеш анҷом дода мешавад, устувор шудан дар ҳақиқат аст, ҳам «аз ҷиҳати ақлонӣ ва ҳам рӯҳонӣ».

«Ҳамин ки халқи Худо бар пешониҳояшон муҳр зада мешаванд, — ин ягон муҳр ё нишонае нест, ки дида шавад, балки устувор шудан дар ҳақиқат аст, ҳам аз ҷиҳати ақлӣ ва ҳам рӯҳонӣ, то ки онҳоро ҷунбондан натавонанд, — ҳамин ки халқи Худо муҳр зада шуда, барои такон омода гарданд, он фаро хоҳад расид. Дар ҳақиқат, он аллакай оғоз ёфтааст; доварҳои Худо ҳоло бар замин нозил шудаанд, то ба мо хушдор диҳанд, то бидонем, ки чӣ дар пеш аст». The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 4, 1161.

«Дар ҳақиқат» ба таври «ақлонӣ» қарор гирифтани, пазируфтани усули «хат бар хат»-ро ҳамчун ягона ва танҳо равиши тақдирӣ дар омӯзиши Каломи Худо ифода мекунад. Ин равиши танг дар моҳи августи соли 1840 ҳамчун равиши дуруст тасдиқ гардид, вақте ки «анбӯҳе аз мардум ба дурустии усулҳои тафсири нубувват, ки Миллер ва ҳамкорони ӯ қабул карда буданд, муътақид шуданд, ва ба ҳаракати омадани Масеҳ такони аҷиб бахшида шуд». «Такони аҷиб» зуҳури қудрати Рӯҳулқудсро ифода мекунад, ки паёми фариштаи аввалро дар соли 1840 ба саросари ҷаҳон фиристод.

Онҳое ки дар коре, ки «ҳаракатдиҳии ачиб»-ро намояндагӣ мекард, иштирок доштанд, барои анҷом додани ҳамон кор ба қуввати Рӯҳулқудс тавоно гардонида шуданд. Рӯҳулқудс қудрати Худро танҳо дар миёни онҳое зоҳир мекард, ки ин усули муқаддасро пазируфта буданд. Рӯҳулқудс қудрати Худро танҳо дар дохили онҳое зоҳир мекард, ки ин усули муқаддасро пазируфта буданд.

Ба ҳақиқат аз лиҳози фикрӣ устувор шудан, пазируфтани усули «хат бар хат»-ро дар бар мегирад, ва ин «пазируфтани»-и усули «хат бар хат» барои як Лоудикияӣ ҳамчун кушода шудани дари дил барои вуруди Паёмовари Лоудикия дар шахсияти Рӯҳулқудс муаррифӣ мегардад. Пазируфтани ин усули муқаддас қудрати Рӯҳулқудсро ба зеҳни онҳое меоварад, ки аз лиҳози фикрӣ ба ҳақиқат устувор мешаванд. Пазируфтани он усул рӯҳониятеро ба вучуд меоварад, ки ҳамчун ҳамбастагии илоҳият бо башарият муаррифӣ шудааст. Татбиқи усули китобии «хат бар хат», ҳангоме ки бо имон омехта мешавад, ҳамчун аз лиҳози фикрӣ ба ҳақиқат устувор шудан муаррифӣ мегардад; ва ҳақиқате (паёме), ки тавассути он усул ба вучуд меояд, аз Исо, ки Калом аст, ҷудо шуда наметавонад. Пазируфтани паёми Каломӣ Ё, яъне пазируфтани Рӯҳулқудс ба зеҳни худ аст. Пас, аз лиҳози фикрӣ ба ҳақиқат устувор шудан он таҷрибаи рӯҳониро ба вучуд меоварад, ки мӯҳри тасдиқи Худоро дарёфт мекунад.

Қодеш озмоиши ниҳой барои Исроили қадим буд. Ду гурӯҳи шаробнӯшон дар китоби Юъел аз ҳам ҷудо ва аз якдигар фарқ карда мешаванд бар асоси рад кардан ё пазируфтани паёми борони охир, ки Юъел онро дар муқобили шароби тахмирушудае, ки гурӯҳи дигар менӯшад, «шароби нав» меномад. «Шароби нави» Юъел ҳамон «оромӣ»-и Павлус дар Ибриён, бобҳои сеюм ва чаҳорум аст. Он ҳамчунин ҳамон чизест, ки «майзадағони Эфроим»-и Ишаё аз «шунидани» он сар мекашанд — «ки Ё ба онҳо гуфт: “Ин аст оромие, ки бо он метавонед хастаро ором диҳед; ва ин аст тароватбахшӣ”; вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломӣ Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо, андаке он ҷо буд, то бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба дом афтанд, ва гирифта шаванд.”»

Мо муайян кардаем, ки исёни ғӯсолаи тиллоии Ҳорун ‘ду’-то аз даҳ имтиҳонро ифода мекунад, ки дар Қодеш ба анҷом мерасанд. Тақсим шудани он имтиҳон ба ду имтиҳон бо давраи озмоиши борони охирин, ки бо «имтиҳони сурати ҳайвони ваҳшӣ» ифода шудааст, мувофиқат мекунад; ва ҳамин имтиҳонест, ки сарнавишти қавми Худоро муайян месозад. Ваҳӣ боби сездах ‘исён’-ро муайян менамояд, зеро адади ‘сездах’ исёнро ифода мекунад.

Боб бо ҳайвони баҳрии папагӣ оғоз меёбад, ки рамзи асосии исён бар рӯи замин аст, чунон ки Дониёл онро ҳамчун қудрате муайян мекунад, ки бар зидди Ҳаққи Таъоло суханони бузург мегӯяд. Он исёнро исёни ҳайвони заминӣ, яъне Иёлоти Муттаҳида, пайравӣ мекунад, ки баъдан тамоми ҷаҳонро маҷбур месозад, то аз намунаи исёни ӯ пайравӣ намоянд. Қолаби исёни сеюм дар ин боб дар нахустини се исён ёфта мешавад, ки ҳамчун ҳайвони баҳрӣ тасвир гардида, рамзи Ватикан аст. Дар ояти ёздаҳум Иёлоти Муттаҳида мисли аждаҳо сухан мегӯяд ва ба ҳамин тарз сурате барои ҳайвон—сурати Ватикан—ташқил медиҳад. Аз ояти дувоздаҳум ба баъд Иёлоти Муттаҳида ҷаҳонро маҷбур месозад, ки ҳамин корро анҷом диҳад. Исёни Ҳорун дучониба аст ва исёни Иёлоти Муттаҳидаро ифода мекунад ва сипас

исёни тамоми ҷаҳонро, ҳангоме ки сурати ҷаҳони Ватикан ба зӯр ҷорӣ карда мешавад.

Исёни Ҳорун ҳар ду давраро муайян месозад: яке ҳамчун бутпарастӣ дар ҳангоме ки Мусо ҳузур надошт, ва баъдан бутпарастӣ дар ҳангоме ки Мусо ҳузур дошт. Мусо Қонунро қабул мекард, ва бинобар ин, ҳамчун нуктаи чудосоз дар исён намояндаи Қонуни Худо мебошад. Имтиҳоне, ки тавассути тасвири тиллоии Ҳорун — гӯсолаи-ваҳшӣ — ифода шудааст, имтиҳони соли 1863 аст.

Он озмоиши қонуни якшанбе аст, ки хатти чудоқунанда миёни ҳаёт ва маргро ифода мекунад. Ин хатти чудоқунанда миёни Замини Мавҷуд ё марг дар биёбон аст, хатти чудоқунанда миёни нишони ҳайвон ё мӯҳри Худо, хатти чудоқунанда миёни сарнавишти Шебнои Лоодикиягӣ ё Элёқими Филоделфиягӣ. Се озмоиши аввал, ки бо маннна муаррифӣ шудаанд, ихтилофи шанбе ё якшанберо рамзӣ месозанд, ҳамон гуна ки озмоиши даҳум низ. Хатти чудоқунанда дар исёни гӯсолаи тиллоии Ҳорун, ки ҳам озмоиши панҷум ва ҳам шашумро ифода мекунад, — ва он қонуни якшанбе аст.

Озмоиши чорум об дар Массоҳ аст, ки маънояш «озмоиш» мебошад, ва «Мерибоҳ», ки маънояш «алами Яҳува» аст; он дар Хуруҷ 17:1–7 ҷойгир аст, ки дар он ҷо он бевосита ҳамчун «озмудани Худованд» муайян карда мешавад.

Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз биёбони Син, мувофиқи марҳилаҳои сафарашон, ба ҳукми Худованд раҳсипор шуда, дар Рафидим урду заданд; ва барои нӯшидани мардум обе набуд. Бинобар ин мардум бо Мусо ҷанҷол карда, гуфтанд: «Ба мо об деҳ, то бинӯшем». Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Чаро бо ман ҷанҷол мекунед? Чаро Худовандро меозмоед?» Ва мардум дар он ҷо ташнаи об буданд; ва мардум бар зидди Мусо шикоят намуда, гуфтанд: «Чаро моро аз Миср берун овардӣ, то мо ва фарзандони мо ва ҷорпоёни моро аз ташнагӣ бикӯшӣ?»

Ва Мусо назди Худованд фаръёд зада, гуфт: «Бо ин қавм чӣ кунам? Онҳо қариб омодаанд, ки маро сангсор кунанд.»

Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Пешопеши қавм бирав, ва аз пирони Исроил бо худ бигир; ва асои худро, ки бо он дарёро зада будӣ, ба дасти худ бигир ва бирав. Инак, Ман он ҷо бар сахрае дар Ҳӯриб пеши ту хоҳам истод; ва ту сахраро хоҳӣ зад, ва аз он об хоҳад баромад, то қавм бинӯшанд». Ва Мусо дар назари пирони Исроил чунин кард.

Ва он маконро Массоҳ ва Мерибоҳ номид, ба сабаби ҷанҷоли банӣ-Исроил ва ба сабаби он ки онҳо Худовандро озмуданд, гуфта: «Оё Худованд дар миёни мост, ё не?» Хуруҷ 17:1–7.

Озмоише, ки бо «Massah» ифода шудааст, ва нишоне, ки бо «Meribah» ифода гардидааст, алифои нубувватист, ки омегаи нубувватии худро ҳангоме меёбад, ки Мусо ҳамон Сангро бори дуюм мезанад. Ин маъно дорад, ки чорумини даҳ барангехтани ғзаб дар Қодеш намояндагӣ мешавад, зеро Қодеш дуюм он ҷое аст, ки Мусо дар исён Сангро мезанад. Ин муайян месозад, ки Қодеш, ҳамчун рамз, озмоиши обро дар бар мегирад, ки нишоне ба вучуд меоварад.

Санчиши об, ки байрақро падид меоварад, санчиши паёми борони охир аст. Соли 1863 он чое буд, ки мебоист байрақ барафрошта мешуд, аммо афсӯс; 1863 фақат Қодеши аввал буд, ва Қодеши дувум назди қонуни якшанбеи наздикомада мебошад. Массо ва Мерибо санчиши ниҳоиро барои саду чихилу чаҳор ҳазор, андаке пеш аз он ки онҳо чун байрақ дар қонуни якшанбе барафрошта шаванд, ифода мекунанд. На ҳокимияти Рум буд, ва на ҳокимияти яҳудиён, ки марги Масеҳро тадбир намуд. Он ҳокимият дар машварати Осмон асрҳо пеш аз салиб таъйин шуда буд. Мусо асои худро ба кор бурд, асое ки Худи Худо онро тадҳин карда буд, то Саҳро бизанад — аммо танҳо як бор. Он Саҳра, мувофиқи илҳом, бо паёмҳои солҳои 1840 то 1844 ифода мешавад, ки онҳо ҳақиқи қадимии бунёди мебошанд, ки роҳи одилонро намояндагӣ мекунанд. Дар озмоише, ки Массо онро ифода мекунад, обе ки наҷот медиҳад, ҳамон обест, ки аз Саҳраи роҳҳои қадим берун меояд. Он об меозмояд ва ду табақро ба вучуд меоварад: яке барои нишони ҳайвон ва дигаре барои мӯҳри Худо, чунон ки бо мӯҳри Худо бар онҳое ки чун байрақ барафрошта мешаванд ифода ёфтааст, ҳамон тавр ки Мерибо онро намояндагӣ мекунад.

Маъбад пеш аз фармони сеюми Артахшаст ба анҷом расид, ва ин собит месозад, ки маъбади Миллерӣ, ки Масеҳ онро дар чихилу шаш сол, аз соли 1798 то 1844, барпо намуд, пеш аз фариштаи сеюм, ки бо омадани фармони сеюм намояндагӣ мешавад, ба итмом расида буд. Саду чихилу чор ҳазор андаке пеш аз қонуни рӯзи якшанбе мӯҳр мешаванд, ва он гоҳ ҳамчун парчами қурбонии навбари Панतिकост, чунон ки дар айёми қадим буд, боло бардошта мешаванд. Массо ва Мерибо озмоиши обро муайян месозанд, ки онро паёми Нидои Нимашаб дар таърихи фариштаҳои якум ва сеюм намояндагӣ мекунад.

Кори якҷо сохтани Илоҳият бо инсоният ҳамчунин ҳамчун пайвастанӣ ду маъбад тасвир мешавад. Он ҳамчунин ҳамчун издивоҷ тасвир мегардад, ки дар он мард ва зан, ё маъбади занона ва маъбади мардона ба ҳам мепайванданд ва як ҷисм мегарданд. Масеҳ маъбади миллерино бино кард, бо мақсади он ки онҳоро ба маъбади Осмонии Худ роҳнамоӣ намояд, ки дар он ҷо онҳо «оромӣ»-ро меёфтанд, ки дар таърихи соли 1844 бо Шанбеи рӯзи ҳафтум рамзгузорӣ шудааст.

Ҳангоме ки ин фаҳмиш дар бораи Массо ва Мериба, ҳамчун озмоиши чорум, дар миёни як озмоиши ифтиҳоӣ, ки худ низ се озмоишро ифода мекунад, татбиқ мегардад, ва ки баъд аз он қонуни якшанбе — аз озмоишҳои панҷум ва шашум — меояд, он гоҳ шумо метавонед бубинед, аммо танҳо агар хоҳиши дидан дошта бошед, ки озмоиши сечонибаи манна озмоиши аввал аст, ва пас аз он озмоише меояд, ки пеш аз озмоиши сеюми дучандаи ғӯсолаи тиллоии Ҳорун сурат мегирад. Массо ва Мериба якҷо намояндагӣ мешаванд, зеро танҳо дар паёми фариштаи дуюм як «дуқабат»-и нубувватӣ ҷойгир аст. Се озмоиши аввали манна паёми фариштаи аввал мебошанд. Озмоиши Массо ва Мериба паёми фариштаи дуюм аст ва исёни Ҳорун паёми фариштаи сеюм мебошад.

Санчиши панҷум — санчиши ғӯсолаи тиллоии Ҳорун аст, ки бо зуҳури бутпарастӣ оғоз меёбад, вақте исёнгарон гумон карданд, ки шӯриши бараҳнаи онҳо аз Худо пинҳон мондааст.

Вакте ки қавм диданд, ки Мусо аз кӯҳ дер фуруд меояд, қавм назди Ҳорун чамъ шуданд ва ба ӯ гуфтанд: «Бархез, барои мо худоёне бисоз, ки пешопеши мо бираванд; зеро дар бораи ин Мусо, он марде ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем ба вай чӣ рӯй додааст». Ва Ҳорун ба онҳо гуфт: «Гӯшвораҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳои занонатон, писаронатон ва духтаронатон ҳастанд, канда, назди ман биёред». Ва тамоми қавм гӯшвораҳои тиллоеро, ки дар гӯшҳояшон буд, канда, назди Ҳорун оварданд. Ва ӯ онҳоро аз дасти онҳо гирифт ва бо асбоби наққошӣ шакл дод, баъд аз он ки онро гӯсолаи рехтагарӣ сохта буд; ва онҳо гуфтанд: «Эй Исроил, инҳоянд худоёни ту, ки туро аз замини Миср берун оварданд». Ва Ҳорун, чун инро дид, дар пеши он қурбонгоҳе бино кард; ва Ҳорун нидо карда, гуфт: «Фардо идест барои Ҳудованд».

Ва онҳо пагоҳии барвақт бархостанд, ва қурбониҳои сӯхтани оварданд, ва қурбониҳои саломатӣ пешкаш карданд; ва мардум нишастанд, то бихӯранд ва бинӯшанд, ва бархостанд, то бозӣ кунанд. *Хуруҷ 32:1–6.*

Санчиши шашум қисми дуҷуми исёни гӯсолаи тиллоӣ аст, вақте ки Мусо пас аз гирифтани Даҳ Аҳком бармегардад. Мусо мепурсад: «Кист, ки бар ҷониби Ҳудованд аст?» аксарият бетараф монданд ё бо бутпарастон ҳамроҳ шуданд ва ҳамон исёнро ошкоро дар ҳузури миёнрав зоҳир намуданд.

Санчишҳои панҷум ва шашум ба таври равшан намунавӣ буда, бо қонуни якшанбе мувофиқат мекунад. Илҳос бар кӯҳи Кармил саволе монанд ба он чи Мусо дода буд, матраҳ мекунад. «Имрӯз интиҳоб кунед, ки ба кӣ хизмат хоҳед кард», ба санчиши қонуни якшанбе ишора мекунад. Рамзшиносии санчиши ҳайкали ваҳшӣ ба қонуни якшанбе ишора менамояд. Чудошавии левизодагон дар достони Ҳорун ва чудошавии дувоздаҳ сибт дар достони ду гӯсолаи тиллоии Ёробом, ҷудои доноён ва нодонро дар қонуни якшанбе муайян месозанд. Лаодикийён бокирағони нодонанд, чунон ки Сестра Уайт шаҳодат медиҳад, ва бинобар ин чудошавии бокирағон дар қонуни якшанбе чудошавии лаодикийён ва филаделфийён аст. Санчишҳои панҷум ва шашум, ки як санчиши дучониба мебошанд, бо қонуни якшанбе мувофиқат мекунад, ки ин маъно дорад, ки онҳо бо соли 1863 ва Қодеш низ мувофиқат мекунад.

Бобҳои сиёду ва сиёсеюми *Хуруҷ* дар ҳамон як рӯз, танҳо бо фосилаи чанд соат, иҷро мешаванд, ва он рӯз намунаи соли 1863 ва Қодеш мебошад. Дар боби сиёсеюм Мусо хоҳиш мекунад, ки ҷалоли Ҳудоро бинад. Аз ин рӯ, мо Мусоро дар таҳриқҳои панҷум ва шашум мебинем, ки ба саду ҷилу чор ҳазор табдил меёбад. Ҳамон Мусо ҳамчунин дар Қодеш аст, ки Бохтарро бори дувум мезанад, ва ба ин васила синфиро намоёндагӣ мекунад, ки аз ҷониби он Бохтаре шикаста мешаванд, ки худ аз фуру афтидан бар он сарпечӣ карда буданд. Он Бохтар як паём аст, ва бинобар ин дар Қодеш ду рамзи Мусо вучуд дорад: яке ҷалоли Ҳудоро зоҳир мекунад ва дигаре Бохтарро рад менамояд.

«Бигзор онҳое ки чун посбонони Худо бар ҳисорҳои Сион меистанд, мардоне бошанд, ки хатарҳоро пеш аз мардум бубинанд,—мардоне ки битавонанд миёни ҳақиқат ва гумроҳӣ, адолат ва беадолатӣ фарқ гузоранд.

«Огоҳӣ дода шудааст: Ба ҳеч чиз иҷозат дода нашавад, ки ворид гардад ва пояи имонеро, ки мо бар он аз замоне ки паём дар солҳои 1842, 1843 ва 1844 омада буд, бино мекардем, халалдор созад. Ман дар ин паём будам, ва аз ҳамон вақт то имрӯз пеши ҷаҳон истодаам ва ба нуре, ки Худо ба мо додааст, содиқ мондаам. Мо қасд надорем пойҳои худро аз он минбаре бардорем, ки бар он гузошта шуданд, дар ҳоле ки рӯз ба рӯз бо дуои чиддӣ Худовандро меҷустем ва дар талаби нур будем. Оё гумон мекунед, ки ман метавонам аз нуре, ки Худо ба ман додааст, даст кашам? Он бояд мисли Санги Абадҳо бошад. Аз ҳамон вақте ки ба ман дода шуд, он маро роҳнамоӣ кардааст». Review and Herald, 14 апрели 1903.

Яке аз рамзҳои «Мӯсо дар Қодеш» ин аст, ки ӯ Сахраро бо асо мезанад, ки рамзи ҳокимият аст. Бори аввал он ҳокимияти Худо буд, ва бори дуюм ҳокимияти инсон. Табақае, ки тавассути Мӯсо дар Қодеш дуюм муаррифӣ мешавад, ҳамчун маҷноси Эфроим тасвир гардидааст, ки ҳокимияти илоҳиёти худро (асо) барои ҳамла ба паёми борони охир истифода мебаранд, ки он паёми роҳҳои кӯҳани солҳои 1840 то 1844 мебошад.

«Ҳамаи паёмхое ки аз соли 1840 то 1844 дода шудаанд, бояд ҳоло бо қувват расонда шаванд, зеро бисёр одамон самти худро гум кардаанд. Ин паёмҳо бояд ба ҳамаи калисоҳо расонда шаванд.»

Масеҳ гуфт: “Хушо ҷашмони шумо, зеро ки онҳо мебинанд; ва ғӯшҳои шумо, зеро ки онҳо мешунаванд. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бисёр анбиё ва мардони одил орзу доштанд он чиро, ки шумо мебинед, бубинанд, вале онро надиданд; ва он чиро, ки шумо мешунавед, бишнаванд, вале онро нашуниданд” [Матто 13:16, 17]. Хушо ҷашмоне ки он чизҳоро, ки дар солҳои 1843 ва 1844 дида шуданд, диданд.

«Пайём дода шуд. Ва дар такрори ин пайём набояд ҳеч таъхире бошад, зеро аломатҳои замон ба иҷро расида истодаанд; кори хотимагӣ бояд анҷом дода шавад. Кори бузурге дар муддати кӯтоҳ анҷом хоҳад ёфт. Ба зудӣ мувофиқи таъйиноти Худо пайёме дода хоҳад шуд, ки ба нидои баланде мубаддал хоҳад гашт. Он гоҳ Дониёл дар қуръаи худ хоҳад истод, то шаҳодати худро бидиҳад». Manuscript Releases, volume 21, 437.

Озмоиши аввали манн се озмоиш аст. Озмоиши охирини даҳ озмоиш, озмоиши фариштаи сеюм аст. Ҳам аввал ва ҳам охир «оромӣ»-ро ҳамчун рамзи озмоиш ифода мекунанд. Озмоиши аввал се озмоиш аст, ки фариштаи аввалро намояндагӣ мекунад, ки пас аз он фариштаи дуюм меояд; аммо озмоиши чорум, ки дар он мӯҳргузорӣ ва барафроштан ҳамчун парчам ифода шудааст, бо Массо ва Мерибо намояндагӣ мешавад. Фариштаи сеюм, ки бо озмоишҳои панҷум ва шашум намояндагӣ мешавад, озмоиши сеюм аст, ки пас аз озмоиши дуҷуми Массо ва Мерибо ва озмоиши аввали манн омад.

Исёни Табъера, ки дар Адад 11:1–3 баён шудааст, озмоиши ҳафтум аст. Оятҳое, ки имтиҳони оташини имонро, ки бо “Табъера” ифода гардидааст ва маънояш «ҷои сӯхтан» аст, муаррифӣ мекунанд, пеш аз онҳо оятҳое омадаанд, ки ҳаракати қавми Худоро дар биёбон нишон медиҳанд. Бетокатие, ки дар боби даҳум зоҳир мегардад, бо он як садӯ чилу чор ҳазор нафаре муқоиса мешавад, ки ба ҳар ҷо Барра биравад, аз ақиби ӯ мераванд. Инҳо касоне ҳастанд, ки сабри муқаддасонро доранд, аммо Исроили қадим дар боби даҳум

бетоқатиро зоҳир мекард, ки он дар боби ёздаҳум ба муҳокимаи оташини онҳо меанҷомад.

Ва онҳо аз кӯҳи Худованд сафаре се рӯза равона шуданд; ва сандуки аҳди Худованд дар он сафаре се рӯза пешопеши онҳо мерафт, то барои онҳо ҷойи оромӣ бичӯяд. Ва абри Худованд рӯзона бар онҳо буд, ҳангоме ки аз бошишгоҳ берун мерафтанд. Ва чунин воқеъ шуд, ки ҳар гоҳ сандук ба роҳ меафтод, Мусо мегуфт: «Бархез, эй Худованд, ва бигзор душманонат пароканда шаванд; ва бигзор онҳое ки аз Ту нафрат доранд, аз пеши Ту бигрезанд». Ва ҳангоме ки он меистод, ӯ мегуфт: «Бозгард, эй Худованд, назди ҳазорон-ҳазорони Исроил». Ададҳо 10:33–36.

Ояти навбатӣ исёни Тавъераро муаррифӣ мекунад.

Вақте ки қавм шикоят карданд, ин ба назари Худованд бад омад; ва Худованд онро шунид; ва ғазаби Ӯ аланга зад; ва оташи Худованд дар миёни онҳо сӯхт ва онҳоеро, ки дар канораҳои урдугӯҳ буданд, фурӯ бурд. Ва қавм назди Мусо фарёд бароварданд; ва ҳангоме ки Мусо назди Худованд дуо кард, оташ хомӯш шуд. Ва ӯ номи он ҷойро Табъера хонд, зеро ки оташи Худованд дар миёни онҳо сӯхта буд. Ададҳо 11:1–3.

Пас аз зоҳир шудани оташ, таҳрике ки ба вуқӯъ пайваст, орзуи хӯрдани гӯшт буд, ва ин озмоиши ҳаштум аст. Ин дар Адад 11:4–34 ҷойгир аст. Шикоят дар Табъера табиати олии фосидшуда, норасоии сабрро ифода мекунад, ва исёни шахвати дегҳои гӯшти Миср табиати поёниро намоёндагӣ менамояд. Оташ поксозӣ ба воситаи оташро аз ҷониби Фариштаи Аҳд дар боби сеюми Малоқӣ ифода мекунад, зеро аз нигоҳи набувватӣ Табъера маънои макони сӯхтанро дорад, ва макони сӯхтан дар Каломӣ набуввати Худодар Малоқӣ 3 ҷойгир аст, ки дар он оташ синфи бетоқате ба вучуд меоварад, ки барои поксозӣ муайян шудааст, ва синфи собире, ки ҳамчун қурбонии боло бардошташуда пок мегарданд.

Онҳое ки тавассути Мусо дар озмоиши дугонаи табиати болоӣ ва поёнии Таберах муаррифӣ шудаанд, ҳамон яксаду чилу ҷаҳор ҳазор нафар мебошанд, ки ҳам аз ҷиҳати ақлонӣ ва ҳам аз ҷиҳати рӯҳонӣ дар ҳақиқат устувор гардидаанд. Ақл табиати болоиро мешиносад ва аз ҷиҳати рӯҳонӣ иттиҳоди Илоҳият бо инсониятро ифода менамояд. Илоҳият танҳо дар он сурат метавонад бо инсоният муттаҳид гардад, ки табиати поёнӣ маслӯб ва мурда бошад. Дар ҳақиқат аз ҷиҳати ақлонӣ ва рӯҳонӣ устувор шудан таҷрибаи мӯҳр шуданро ифода менамояд. Оташҳои Таберах ҷудоии ниҳони гандум ва алафҳои бегонагоноро дар қори Масеҳ барои бардоштани маъбади яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ифода мекунанд.

Озмоиши нӯҳум исёни Марям ва Ҳорун аст, ки дар Ададҳо 12 ёфт мешавад. Ин таҳрик аз таҳриқи Қӯраҳ, Дотон ва Абиром ё Миннеаполис, дар соли 1888, чандон фарқ надошт. Масъала танҳо рад кардани паёми Худо набуд, балки ҳамчунин рад кардани интиҳоби роҳбарии Худо буд.

Маҳкумияти роҳбароне, ки на танҳо паём, балки фиристодаро низ рад мекунанд, пеш аз озмоиши даҳум меояд. Роҳбарият андаке пеш аз қонуни якшанбе, ки ҳамон озмоиши даҳум аст, худро ҳамчун муртад ошкор месозад. Қонуни якшанбе бо салиб мутобиқат дорад, ва дар роҳи сӯи салиб, ки ҳамон қонуни якшанбе аст, роҳбарият Бараббосро, яъне масеҳи козибро, интиҳоб кард, зеро «баг» маънои «писари»-ро дорад ва «abba» маънои «падар»-ро. Ҳангоми

наздик шудан ба салиб (қонуни якшанбе) ё Қодеш, роҳбарият муртадии комилро зоҳир намуда, Масеҳи қалбакиро интиҳоб мекунад ва инчунин бевосита ба мақомоти шаҳрвандӣ изҳор медорад, ки онҳо подшоҳе ҷуз Қайсар надоранд.

Санчишҳои ҳафтум, ҳаштум ва нӯҳум раванди мӯҳргузорию муайян мекунад, аммо тамсил дар бораи бокираҳои нодон аст. Даҳумин аз он санчишҳо исёни нахустини Қодеш буд, ки соли 1863-ро намунасозӣ мекунад. Аз соли 1846 ибриён ба Сино оварда шуданд, то Шариатро қабул намоянд. Ду лавҳи Даҳ Аҳком рамзи муносибати аҳдии Худо бо Исроили қадимаи айнӣ мебошанд, ва ду лавҳи Ҳабаққуқ рамзи муносибати аҳдии Исроили рӯҳонии замонавӣ мебошанд. Лавҳи дуюм дар соли 1850 пешниҳод карда шуд, ва ҳамон тавре ки Исроили қадим ваъда дод, ки Шариатро риоя хоҳад кард, то соли 1856 як озмоиши ниҳойи пеш оварда шуд, чунон ки инро ҷосусоне, ки ба Замини Мавҷуд рафта буданд, намуна месозанд. Андешаи аксарият, ки дар тӯли ҳафт сол аз 1856 то 1863 шакл гирифт, ин буд, ки биёбони Лаодикия ҷоест, ки онҳо меҳостанд дар он бимиранд.

Давраи аз 1844 то 1863 бо он даврае намунавор нишон дода мешавад, ки бо таъмид дар Баҳри Сурх оғоз ёфта, бо таъмиди дигаре дар дарёи Ёрдун ба анҷом расид, дар ҳамон макони айне, ки баъдтар Исо, Ҳангоме ки аз ҷониби Яҳё таъмид ёфт, Масеҳ гардид. Таъмид дар Баҳри Сурх муносибати аҳдию бо Исроили қадим муайян кард. Ин муносибат бо ақди никоҳе оғоз ёфт, ки ҳамзамон раванди санчиши даҳмарҳилагиро ба роҳ андохт. Сипас онҳоро ба Сино оварданд ва онҳо ваъда доданд, ки шариати Ёро риоя хоҳанд кард, вале накарданд, ва баъдан дар даҳумин ва ниҳойи озмоиш, дар нахустин исёни Қодеш, ноком шуданд. Пас аз ҷиҳил сол, ва пас аз исёни дуюм ва бузургтар дар Қодеш, онҳо бо таъмид гирифтанд дар дарёи Ёрдун ба Замини Мавҷуд дохил шуданд.

Ҳамаи нишонҳои роҳии таъмид бо аҳд ба ҳам пайваستاанд. Таърихи омега ва Қодиши дуюм бо таърихи Қодиши аввали алфа мутобиқат мекунад. Шӯриши омегавии Мусо аз шӯриши тамоми як қавм дар исёни алфавии Қодиш ба маротиба бузургтар буд. Омега ҳамеша бузургтар аст. Ҳар ду шӯриш дар якҷоягӣ исёни босаводон ва бесаводони китоби Ишаёро, ки аз даромадан ба оромии паёми борони охир сарпечӣ мекунанд, ифода менамоянд.

Се таъмид (Баҳри Сурх, Дарёи Ёрдун ва Дарёи Ёрдун), аввалини Мусо ва охири Масеҳ; бинобар ин, Мусо алфа аст ва Масеҳ омега. Ҳарфе, ки миёни ҳарфи якум ва ҳарфи бисту дувуми алифбои ибронӣ қарор дорад, яъне ҳарфи сездахум, Ҳангоме ки пайваст шуда пас аз ҳарфи аввал меояд ва он гоҳ ба ҳарфи охирин, яъне ҳарфи бисту дувум, мепайвандад, калимаи ибрии «ҳақиқат»-ро ба вучуд меорад. Таъмиди миёна Дарёи Ёрдун ва Қодеш буд. Таъмиди аввал дар Баҳри Сурх, баъдан бо таъмид дар Ёрдун пайравӣ шуд. Аммо таъмиди аввал дар Ёрдун барои ҷил сол ба таъхир андохта шуд, то сафари дуюм ба Қодеш ва таъмиди воқеии Ёрдун. Таъмиди сеюм, ки замони тафакқуди яҳудиёро намоёндагӣ мекард, фаро расида буд, зеро Масеҳ кори Худро оид ба тасдиқи аҳд барои як ҳафта, дар иҷрои Дониёл 9:27, оғоз намуда буд, ва он соати доварӣ барои Исроили қадим буд.

Таъмид ёфтани аввал дар баҳри Сурх паёми фариштаи аввал аст, ва ду боздид ба Қодеш як «дуқабата шудан»-ро ифода мекунанд, зеро дар боздиди аввал ба Қодеш ва ба дарёи Ёрдун

исёни қавми аҳди Худо тасвир мешавад, ва дар Қодеши дуюм исёни роҳбарият зоҳир мегардад. Қодеш ва ду боздид дуқабата шудани паёми фариштаи дуюмро ифода мекунам, ки дар он ду табақа ошкор мешаванд, ва ҳар ду табақа ҳам бо шаҳрвандон ва ҳам бо роҳбарият намояндагӣ мешаванд. Таъмиди Масеҳ паёми фариштаи сеюм аст, вақте ки гандум ва мастакҳо аз ҳам ҷудо мешаванд, чунон ки Исроили қадим аз арӯси масеҳие, ки Масеҳ дар соати довари Исроили қадим ба никоҳ гирифт, ҷудо шуда буд.

Давраи солҳои 1844 то 1863 аз Баҳри Сурх то нахустин исён дар Қодеш аст. Соли 1844 убури Баҳри Сурх аст, соли 1846 манн аст, рамзи озмоиши шанбе, ки Уайтҳо онро дар соли 1846, ҳангоме ки издивоҷ карданд, паси сар намуданд. Дар соли 1849 Худованд бори дуюм дасти Худро дароз кард, то қавми Худро ҷамъ оварад. Ў онҳоро дар вақти паёми фариштаи аввал ҷамъ оварда буд, вақте ки нахустини лавҳаҳои Ҳабаққук дар таърих падид омад, ва лавҳаи дуюм барои ҳамон мақсад пешбинӣ шуда буд.

Чадвали омегаи соли 1850 барои ҷамъ овардан ва озмудан буд, зеро чадвали алфои соли 1843 ҳаминро анҷом дода буд. Фариштаи якум чадвале дошт, ва фариштаи сеюм низ чадвале дошт, зеро якум алфо ва сеюм омега аст. «Ду чадвал» аломатҳои роҳи фариштаи якум ва сеюм мебошанд, на дуюм. Давраи нубуввати «чадвалҳо» бо чадвале, ки дорои хато аст, оғоз меёбад ва бо чадвале, ки ҳеҷ хато надорад, анҷом меёбад. Таърихе, ки миёни ин ду чадвал қарор дорад, таърихи фариштаи дуюм аст, ки дар он чадвал то соли 1850 қанор гузошта мешавад.

Баъд аз он ки соли 1843 дар 19 апрели соли 1844 ба анҷом расид, чадвали 1843 қанор гузошта шуд, зеро он ба иштибоҳ соли 1843-ро пешгӯӣ карда буд. Аз 19 апрели соли 1844 то соли 1850 ҳеҷ чадвали Ҳабаққук вуҷуд надорад. Дар таърихи фариштаи дуюм ҳеҷ чадвале набуд ва — Бобил суқут кард. Алфа чадвал аст, омега чадвал аст, ва миёна суқути Бобил аст; рамзи исён, ки бо даврае вобаста аст, ки дар он ҳеҷ чадвале набуд. Давраи таърихии чадвалҳои Ҳабаққук мӯҳри ҳақиқатро бар худ дорад.

Соли 1850 ба воситаи Сино ва додани Шариат намуна оварда шуда буд. Он воқеа бо Панतिकост ёдбурд мешуд, ҳангоме ки ду нони ҷунбонидашаванда бардошта мешуданд. Раванди боло бардоштани нонҳои ҷунбонидашаванда бо ҷоп ва тарғиби чадвал дар моҳи майи соли 1842, ва бо таърихи соли 1849, вақте ки чадвали дуюм омода карда шуд, ва соли 1850, вақте ки он дастрас гардид, ифода меёбад. Ин давра дар хати Масеҳ ҳамчун панҷох рӯзи аз эҳёи Ў то Панतिकост тасвир мешавад, даврае, ки ба ҷиҳил рӯз ва сипас даҳ рӯз ҷудо мегардад.

Соли 1849 Масеҳ дасти Худро бори дуюм дароз мекард, ва дар соли 1850 лавҳаи дуюми Ҳабаққук дастрас гардид ва раванди имтиҳон, ки ба сӯи Қодеш мебард, ба пеш ҳаракат кард. Дар соли 1856 охири аз даҳ имтиҳони Исроили қадим фаро расид, вақте ки нури нав дар бораи ваҳйи асосии нубуввати Миллер дар нашрияи даврии ин ҳаракат ба таъсис расид. Дар тӯли ду ҳазору панҷсад бист рӯзи нубувватӣ, аз соли 1856 то соли 1863, ҷосусон барои тафтиш кардани замин ворид шуданд. Дар соли 1863 онҳо пешвои нави интиҳоб карданд, то онҳоро ба Миср бозгардонад.

Мо ин ҳақиқатҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар рӯёе, ки 10 декабри соли 1871 дар Бордовилл, Вермонт, ба ман дода шуд, ба ман нишон дода шуд, ки мавқеи шавҳари ман бисёр душвор будааст. Бори ғамхорӣ ва меҳнат бар ӯ қарор доштааст. Бародарони ӯ дар хизмати рӯҳонӣ ин борҳоро бардоштаанд набуданд, ва меҳнатҳои ӯро қадр накардаанд. Фишори доимие, ки бар ӯ буд, ба қувваҳои зехнӣ ва ҷисмонии ӯ гаронӣ овардааст. Ба ман нишон дода шуд, ки муносибати ӯ бо қавми Худо, аз баъзе ҷиҳатҳо, ба муносибати Мусо бо Исроил монанд буд. Дар миёни ҳолатҳои душвор зидди Мусо шиквагарон буданд, ва зидди ӯ низ шиквагарон будаанд». Testimonies, volume 3, 85.